

Kapitánská pošta

Obsah	strana
Kapitáni a kapitánky	1
Bratři – Novoroční přání	2
KLŠVS	3
Vzpomínky na Jamboree III.	4
Život bez zámku	5
Seznam skautských akcí	5
NA news	6
Kapka	7
Otakar Baltička	8
Ocelová hrobka	8-10
Dávný puťák	10-11
Zápis z Tortugy	11-13
Ze sněmu českolipských... ..	13

***Nenávidíme mnoho lidí jen proto, že jsme příliš pohodlní
hledat možnost, jak je milovat.***

arabské přísloví

Kapitánská pošta 2007/2008

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + čitelné papírové předlohy, obrázky).
- M. Babóová, e-mail: mabab@seznam.cz, kapitanskaposta@seznam.cz: texty - *.TXT, *.RTF; obrázky - *.JPG, *.TIFF, *.CDR (v křivkách), *.GIF

Sazba: Markéta Babóová

Tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn.: 487 862 704. Evidováno u Ministerstva kultury ČR pod číslem: MK ČR E 16100.

Kapitáni a kapitánky!

Na prahu roku 2008 vám všem a hlavně oddílů a posádkám vám svěřeným přeju, aby se ten rok zakončený osmičkou mnoho nelišil od ostatních.

Řekl bych, že vlastně až moje generace začala být na ty osmičky pověřivá. Rok 1968 byl rokem velkých nadějí a velkých zklamání, velkého rozmachu a velkého pádu, i když často vnímaného jako klouzavý let.

Byl i rokem druhé obnovy Junáka a jako ilustraci tehdejší euforie mi dovolte jednu osobní vzpomínku:

Jako všude, tak i v Liberci se skautské oddíly nejen obnovily, ale tam, kde byl dříve oddíl, bylo najednou středisko či přístav. A protože těch středisek bylo dost, bylo také záhodno uspořádat závody. Když jeden z těch závodů v údolí Lidových sadů probíhal, vzal si mne otec jednoho z mých vlčat stranou a se slovy „Vezíre, pojd' se mnou, musím ti něco říct,“ mne zatahl do občerstvovány U Vopic. Tam se rozpovídal:

„Víš, já byl před dvaceti lety ten blbej svazák, který pomáhal rozhánět skauty. A pak jsem si vzal Dagmaru, co je támhle na kontrole, a s ní jsem přišel sem do Liberce. A vidím, jak jste na písknutí vstali jako jeden muž a jak děláte, jako by vás nikdy nezrušili. A já byl před dvaceti lety na Moravě a teď a tady se nemám komu omluvit, tak se omlouvám tobě. Na, tady jsem ti zaplatil pivo.“

To pivo jsem vypil a s tím tatínkem jsem kamarádem už čtyřicet let.

A když pak přišel ten klouzavý let do dalšího zrušení, tak celá moje generace říkala: No jo, osmičkový rok! 1948 zvítězili komunisti, 1938 byl Mnichov, 1918 skončila první světová válka, 1848 se to také ve střední Evropě řezalo, 1648 jsme projeli třicetiletou válku, která začala 1618, kdy jsme naházeli z okna do hnoje ty místodržící, ... Jo jo, osmičkové roky jsou pro nás osudné.

Já si však myslím, že ten letošní by se měl řadit k těm zapomenutelnějším, jako byl 1998, 1928, kdy jen šťoura vyhledá nějaké všeobjímající výročí. Přeji vám, vašim oddílům, posádkám a přístavům, aby rok 2008 byl normálně dobrý pracovní rok.

Avšak přeci jen se něčím liší: Je to rok přestupný. Máme letos udělat nejméně o jeden dobrý skutek více než loni.

A protože se mi zdá, že se při současné modernizaci Junáka a skautingu vůbec na tento příkaz pozapomíná, zkusme spolu uzavřít předsevzetí nejen každý sám pro sebe, ale hlavně pro vedené skauty, skautky, skaut'ata a skautinky:

Letos každý 366 dobrých skutků!

K tomu nám dopomáhej bůh, který, jak věřím, užívá skautské přezdívky Neptun!

Váš Vezír

Bratři (aneb Novoroční přání)

Je Nový rok a tak přemítám, co nám nový rok přinese. Nebo co bychom si měli přát, aby nám přinesl.

Již konec toho minulého byl zajímavý. Vstoupili jsme do schengenského prostoru. Já jsem to přivítal, protože hranice považuji spíš za přítěž. Jsou ale lidé, kteří se otevřených hranic bojí. A tak nejen řadoví občané, ale i politici a žurnalisti varují před ztrátou národní identity.

Nedávno jsem mluvil s jedním bráškou, který píše pro jistý celostátní deník, a některé magazíny. Názory, třeba o českoněmeckých vztazích, máme dost rozdílné. On je zastávce zachování hranic. Patří totiž k těm, kteří vnímají naše dějiny jako sled příkoří. Zajisté, zejména v dvacátém století se o Českou kotlinu hrálo mnohdy vabank a s cinknutými kartami. Jenže přiznejme si, že jsme také nebyli vždy úplně alabastroví.

Do značné míry záleží na výkladu dějin. Jako s germanizací v době pobělohorské to bylo trochu jinak, než jak nám líčí obrozenská historiografie Palackým počínaje, i dějiny dvacátého století bude muset zhodnotit doba o něco starší.

Vím, že říkat, tohle já bych udělal či neudělal, je hloupost. Člověk si jen myslí, jak by se zachoval, dokud se do konkrétní situace nedostane. Já se dosud cítím Čechoslovákem, respektive sudetským Čechem (neb v Sudetech žiji). V emigraci jsem nebyl a na stárnoucí kolena se do ní nechystám. Ale myslím si, že bych i obklopen cizím prostředím Čechem zůstal. Možná kanadským, možná australským, ale Čechem. Proto nechápu obavy euroskeptiků a odpůrců Schengenu, že začleněním do Evropy bez hranic přijdeme o svou národní identitu. Tu nám přeci neuchrání nějaké hranice. Její další existence záleží na nás samých. A tady je asi ten háček. Jako jsem v jedněch předchozích Bratrech psal, že ve věroučných disputacích nemám problém s lidmi ve víře vyrostlých, zatímco čerství konvertité mi mé jinověrství odmítají tolerovat, cítím, že je tomu obdobně i v národnostní otázce. Kdo ví, kam patří, necítí potřebu se o svoji identitu bát. Kdo nestojí pevně, má pochopitelně strach.

Další excelentní téma přelomu roku jsou reformy, které vstupují dnešním dnem v platnost.

Jelikož opět jednou zastupuji hodně nemocnou kolegyni, vyzeru si začátek reform ve zdravotnictví. A řeknu vám, tady se naši zákonodárci zas jednou vyznamenali. To je zas podvraták, co se rozhodli spustit. Navíc výsledná podoba je ještě horší, než byl návrh. Některé Ia. změny zapracovalo Sdružení na ochranu pacientů. Bez vztahu k mému výše proklamovanému češství, musím konstatovat, že Češi jsou mistři v očurávání systémů. Se svým mladším synkem jsem si v poslední době na mailovém chatu či skypu povídal docela dost. Nebylo by na tom nic divného, kdyby to nebylo z novozélandského Severního ostrova a zadarmo. Přišel totiž na to, že když zaparkuje dodávku, kterou mu půjčil kamarád Slovák, který si na rok odskočil domů, před internetovou kavárnou, chytá v autě její připojení na svůj notebook.

Řekne-li někdo takhle cílému národu, že začne platit třicet peněz naší měny u doktora, většina lidí se nebude, jako dnes již zmíněný bratr žurnalista, zabývat zkoumáním, zda to odporuje či neodporuje principu bezplatné zdravotní péče. Mnozí si rovnou řeknou něco, co se ve slušné společnosti vypívává či tečkuje a začne hledat skulinu. A najde jich mnoho. Například tu která praví, že pacient není povinen platit, není-li komplexně vyšetřen. Původně tam bylo, že má být komplexně vyšetřen vzhledem ke konkrétnímu onemocnění. Sdružení na ochranu pacientů se zasadilo o škrtnutí konkrétního onemocnění. Takže přijde-li zítra kyprá osmnáctka, která bude mít zahnisaný palec na ruce, bude se muset svléknout, oko mé se popase na lepých tvarech, protože když to neudělám, nebude muset zaplatit onen poplatek.

Neustále se v sdělovacích prostředcích cituje, že jde o platbu lékařům, kteří jsou á to konto necitelní nelidové bez sociálního citění, potažmo hyeny. Jenže když lékař bude sociálně citící a svým pacientům odpustí poplatek, mají pojišťovny právo jedna každá mu napálit pokutu 50 000 Kč. Násobte průměrně tak pěti pojišťovnami. Tak jak to je?

Někteří páni poslanci vyhlásili, že lidé mají porušovat zákon a u lékaře neplatit. Bráška žurnalista to hodnotil jako odvalu dotyčných. Jenže ani tady s ním nesouhlasím. Je přeci rozdíl mezi občanskou odvahou a výzvou k porušování zákonů vyhlášenou samotným zákonodárcem. Občan má právo na protest, ale zákonodárci první musí první dodržovat zákon. Jestli se mu zdá zákon špatný, má v demokratické společnosti legální prostředky k protestům. Vyzve-li však zákonodárci k nedodržování jednoho zákona, je to precedens. Lze-li nedodržovat zákon jeden, nedodržovat lze i zákon druhý. Na zmatené zákony si stěžuje kdekdo. Paragrafy jsou zakroucené a jejich výklad zamotaný. Ale ať je zákon dobrý nebo špatný, je třeba ho dodržovat a měnit cestou právní. V opačném případě se společnost zvrhne v anarchii a bezpráví.

Pak se ozve volání o silné ruce a nastoupí leví či praví extrémisté s totalitou

A tak si přeje, ať se v novém roce nebojíme Evropy. Ať konečně přestaneme být lidem a staneme se občany, kteří se nebojí ozvat, když už politici blbnou moc. Ať konečně máme politiky, kteří produkují zákony rozumné a správné. A budme skromní, nedejme se neustále reklamou přesvědčovat, že pouze konzumem se staneme šťastnými.

To přeji sobě i vám do toho nového roku.

Jezevec

Kapitánská lesní škola vodních skautů

Ahoj

Chceš získat kapitánský dekret? Chceš poznat dobrou partu vodáckých vůdců, kde se může spolehnout jeden na druhého? Chceš prožít hrátky a to nejen vodní?

Předvedeš ovládání lodi „na plachtách“ nebo „na divoko“? Když ne, chceš se to naučit?

Budeš mít možnost – Kapitánská lesní škola vodních skautů 2008 ti dá šanci

všechno tohle prožít, vidět a když budeš dobrej(rá), tak i zvítězit.

Chce se to jen nebát, přihlásit se, vyplnit přihlášku na lesní školu a přihlášku na Kapitánskou zkoušku, která je součástí lesní školy.

Přihlášky na adresu vůdce e-mailem

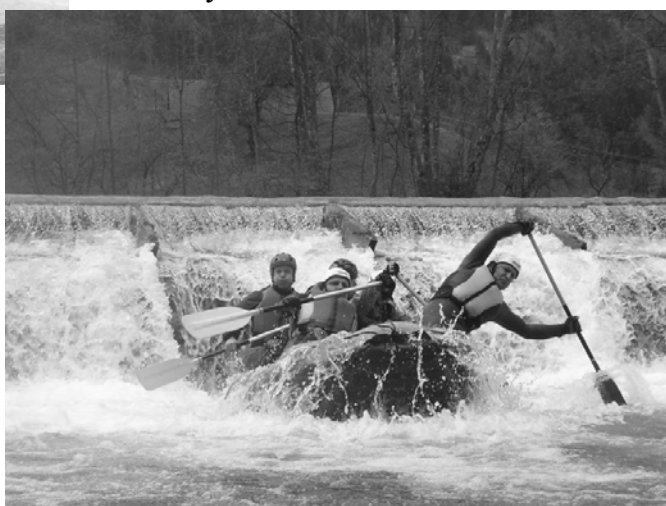
(nebo písemně), obratem ti budou poslány přihlášky a další pokyny.

Těší se na vás dobrá parta instruktorů a lektorů KLŠVS 2008,

za všechny

King

Vladimír Kučera
Komenského 140
253 01 Hostivice
kingkong@korrig.cz ☎ 724029246

víkendy duben, květen, září a prosinec
táborová část 8.- 17.8.2008
uzávěrka přihlášek do 15.4.2008

Vzpomínka na XXI. světové Jamboree 3

IST (International service team)

Bylo jich tam téměř 10 000 od 18let až po opravdové „oldies“. Mladí či staří, svoje úkoly museli plnit všichni. Pokud mohu srovnat s našimi většími akcemi které jsem zažil, jejich vytížení bylo podstatně vyšší. Naopak, jejich poplatek byl jen o něco málo nižší než běžných účastníků. A cestu jim organizátoři nehradili. Všichni to brali opravdu jako službu. Silně to kontrastovalo s některými servismany na našich akcích, kteří „Sloužím“ zaměnili za „Poskytuji služby“ a tudíž proto nemusím platit úč. poplatky a chci proplatit cestu a užít si.

Logistika světového Jamboree

„Čím více lidí, tím levnější je akce“, platí jen do určitého počtu nenáročných lidí, kteří „vsáknou“ do přírody a nečiní si nároky na civilizační vymoženosti.

Tady byly umývárny, sprchy s teplou vodou, mobilní WC, rozvody elektřiny, vody, pouliční osvětlení, elektroagregáty, mrazicí boxy, počítače, polní cesty zpevněné Al rošty, spousty stanů na aktivity a expozice, spousty plakátů, konstrukcí, maket...

Zastřešené centrální podium bylo vybaveno technikou, se kterou by byli spokojeni i Floydí. Kromě toho měla každá oblast a subkamp vlastní ozvučená podia.

To všechno se musí navést, instalovat a po akci zase odvést.

Kdoví, jak by vše dopadlo, kdyby vydatný noční déšť, který se spustil druhou noc po našem příjezdu, vydržel i ráno a odpoledne. I tak se frekventovanější trasy stačily proměnit v blátíčko a některá místa v bažiny. Naštěstí to byl za celou dobu jediný déšť, dále páliło zcela neanglicky slunce a terén už jen osychal. Jinak by se Jamboree 07 nutně změnilo v 5 Orbisů 06.

I tak vznikla v našem kempu přirozená rozbahněná aréna, ve které si to mezi sebou začaly rozdávat ve volném stylu dvě blondaté, ale nemotorné Finky. Urostlý holandský boreček, který se na to nemohl dívat a vmísil se mezi ně brzy zjistil, že ta nemotornost byla hraná. Ony ty holky byly zřejmě judistky, či co, takže boreček buď lital vzduchem, nebo se válel v blátě, k nelíčené radosti spontánního publika.

Státy, národy, etnika

Jako všechno na světě, i skautská babylónská směsice měla svoji „střední vrstvu“ s větší či menší mírou liberálnosti (jak v krojových doplňcích, tak svým projevem). Některé skupiny byly dost hlučné (hlavně ze starých zemí EU), jiné spíš klidné (zbytek světa).

Japonci vedle nás měli každé ráno a večer nástupy ve svých tmavězelených krojích a s pokřiky. Večer vždy cosi vyhodnocovali a pokaždé byli někteří z nich veřejně pochváleni a dostali jakési japonské „frčky“ na důkaz, že něco splnili. Jejich „jamboráckým“ krojem byla bílá kimona s jakýmsi velkým čeveno-černým japonským písmenem, takže se nemohli ztratit v davu (stejně tak i Finové se svými modrými čepičkami s bílým křížem, které poctivě nosili). V adultkempu dovedli být velice hluční, přesto sympatičtí.

Americké skupiny byly v našem kempu tři, všechny si velice podobné. Jejich chování bylo velice distingované, až uzavřené, zcela odlišné od toho, co by se od Američanů dalo očekávat.

Jejich kulturní program mi unikl, spíš ho neměli. Přitom to byla nejpočetnější národní výprava jak v našem kempu, tak i na Jamboree.

Pro skupiny z rozvojových zemí bylo společné zdrženlivé chování, naopak přirozeně spontánní projev při kulturních vystoupeních.

Muslimské skupiny v našem kempu kulturní vystoupení nepředvedly. Poslední večer alžírská výprava poklusem elitní výsadkářské jednotky naběhla na neosvětlenou část veřejného prostranství, kde v přítomnosti začala provádět své oddílové rituály. Jejich potlesky, pohyby, popěvky a pokřiky uchvacovaly orientální rytmikou a melodičností, takže se kolem nich brzy vytvořil kruh diváků.

Ten kruh se nezmenšoval jak to bývá obvyklé. Užaslí diváci udržovali uctivý odstup a netleskali. Vycítili totiž, že to „účinkující“ ani nečekají. Oni totiž nic nehráli, byl to prostě jejich rituál. Poslední večer dovolili, aby ho viděl nepatrný zlomek účastníků Jamboree.

Během jednoho z návštěvních dnů jsem potkal skupinku asi 10 mladíků ve splývavých bílých arabských tunikách s černou čelenkou, jaké vidáme u saúdsko-arabských šejků. Na rozdíl od nich ale tito mladíci byli neskutečně štíhlí. Jejich oděv nezakrýval pouze ruce po lokty, obličej a chodidla. Ale i z toho byly zřejmé jak subtilní jsou jejich postavy. Tak tenké paže, útlá ramena a boky jsem dosud neviděl. Stěží mohli vážit přes 40 kilo. Jestli existuje takové etnikum, nebo to jsou příslušníci určitého rodu nevím. Představit si je při těžké fyzické práci, nebo sportu ale nedovedu. Nejspíš se těmto činnostem vyhýbali i celé generace jejich předků a jejich postavy podle toho vypadají. Vypadali ale velice vznešeně.

Sten, Eskadra Ostrava

Lidové Noviny, dne 14. října 2007

Tomáš Novotný, Asociace turistických oddílů mládeže ČR.

ŽIVOT BEZ ZÁMKU aneb podivná spravedlnost.

Skauti Štířínský zámek nedostanou. I když skautské organizaci po válce patřil. Paní soudkyně to v rozsudku odůvodnila tím, že dnešní skauti jsou docela jiní než ti těsně pováleční. Já si myslím, že se paní soudkyně spletla. Říká tím, že tu skauti nebyli. Že není právní kontinuita. Že mezitím bylo vakuum, nic.

Skauti tu ale byli. Skoro 30 let byli mezi námi: V turistických či tábornických oddílech, v tělovýchovných jednotách, v odborech tehdejšího Svazu turistiky ČSTV. Nechce si paní soudkyně zalistovat kronikami?

Že je to směšné? Směšné je to, že skautům stát nenabídl velkorysý odškodnění za ukradený zámek, když už se bojí jim ho vrátit. Snad, že by zámecká paráda utrpěla skautskými pohorkami.

Poznámka Amateura:

Tenhle článek vyšel, jak v nadpisu uvedeno. Osobně vím, že zámek kdysi koupil náčelník JUNÁKA „táta“ Plajnera a věnoval jej k užívání tehdejšímu Svazu skautů a skautek Československé republiky. Z nějakých záhadných důvodů nebyl nám tento zámek po válce v rámci restitucí vrácen. Zámek je dnes luxusním objektem, který užívá pro svou presentaci Ministerstvo zahraničí. Dlouholetá soudní pře skončila na podzim 2007 tak, jak v článku psáno, totiž, že skauti opět ostrouhali kolečka.

Seznam akcí pro skautský rok 2007/2008

15.1.2008 – Zasedání HKVS od 17:00 na Ústředí Junáka

26.ledna 2008 - 22. námořnický ples - Spojené přístavy liberecké MAJÁK a FLOTILA; info, lístky, přespání zajišťuje: Čajíček: patocka.r@tlib.cz. Vstupné 150.- Kč.

23.2.2008 – Námořnický bál, Ostrava – Martinov, Eskadra, info www.eskadra.cz

14.-16.3.2008 – *Memoriál Vráti Kdýra 2008* – akce pro R+R; 92.kotva@centrum.cz, info na 92kotva.xf.cz

28. – 30. 3. 2008 – *I. víkend KAPKA* – v Plzni, kontakt: Radka Valešová, Krajní 4, 318 04 PLZEŇ, mobil: 724 951 696, e-mail: namorni.akademie@centrum.cz

11.–13.4.2008 – *Valný sněm Junáka* - Havířov

12.4.2008 – *Jubilejní skautský ples Plzeň*, ORJ PM Město, www.skauting.cz/plzen

15.4.2008 – *Uzávěrka přihlášek na LŠVS* – kontakt: Vladimír Kučera – King, mobil: 724029246, e-mail: kingkong@korrig.cz

18.– 20.4.2008 - *Jarní ústřední sraz kapitánů (K+K)*, (místo bude upřesněno)

30.dubna - 4.května - *KLÍČ 2008* - Národní jamboree v Plzni; info: www.klic2008.cz

30.4.-4.5.2008 - *SKARE 2008* – Seč, kontakt: Vondra – Děda: 723344700, ostatní info v KP

16. – 18. 5. 2008 - *II. víkend KAPKA* – v Plzni, kontakt: Radka Valešová, Krajní 4, 318 04 PLZEŇ, mobil: 724 951 696, e-mail: namorni.akademie@centrum.cz

23.5.- 25.5.2008 – *Sindibádrace* - kontakt: Flint: 602728690; 24hodinovka po Orlíku pro rovery a dospělé na oplachtěných P550

6. – 8. 6. 2008 - *III. víkend KAPKA* – v Plzni, kontakt: Radka Valešová, Krajní 4, 318 04 PLZEŇ, mobil: 724 951 696, e-mail: namorni.akademie@centrum.cz

8.-17.8.2008 – *Táborová část LŠVS* - – kontakt: Vladimír Kučera – King, mobil: 724029246, e-mail: kingkong@korrig.cz, další víkendovky proběhnou v dubnu, květnu, září a prosinci

28.9.2008 – *Závod napříč Prahou přes tři jezy*

13.12.2008 – *Kapitánská zkouška* – nejspíš Tortuga

NÁMOŘNÍ AKADEMIE

NEWS

Rok 2008 je tady a věřím, že jsme ho všichni rádně přivítali. Za Námořní akademii Vám přeji, aby ten nastávající rok byl plný vydařených skautských akcí, úspěchů Vašich oddílů, ať Vás Vaše oddílové děti moc nezlobí a ať Vám počasí dopřeje co nejvíce dní vhodných k plavbě. Děkujeme kapitánům a kapitánkám, které nám zachovávají přízeň a posílají své budoucí činovníky na náš Čekatelský kurz. Díky Vám se nám daří každý rok zcela naplnit kapacitu kurzu, a my tak můžeme předávat své znalosti a poselství dál a dál.

Námořní akademie sice ještě nemá zcela uzavřený ročník minulý, za ním budeme moct udělat tlustou čáru, až i zbytek kadetů na opravném víkendu složí Čekatelskou zkoušku, přesto se již rozběhly přípravy na ten ročník letošní. Lod' Walrus tak na svou plavbu vypluje již po sedmé. Pevně doufáme, že její plavba bude minimálně tak dobrá, jako ta minulá. Aby se nám to podařilo, musíme do svých řad nabrat kromě důstojníků a poddůstojníků i nové, odhodlané kadety – čekatele. Pokud ve svých oddílových řadách máte takové členy, kteří splňují podmínky absolvence ČLK VS, neváhejte, a pošlete nám jejich předběžnou přihlášku. Tu najdete jak v minulém čísle Kapitánské pošty, tak na stránkách HKVS, v sekci Akce vzdělávací – Námořní akademie 2008. Připomínám, že uzávěrka přihlášek je **29. 2. 2008**.

Pokud máte jakékoliv dotazy, rádi Vám na ně odpovíme na mailu namorni.akademie@centrum.cz.

Pro ty, kteří již mají Čekatelskou zkoušku za sebou, máme jinou nabídku. Kromě Čekatelského lesního kurzu vodních skautů letos otevíráme i kurz, na jehož konci budou mít účastníci možnost složit zkoušku Kapku. Více se můžete dočíst na další straně.

Na viděnou v příštím čísle. Do té doby snad od Vás obdržíme nějaké ty přihlášky.

Pumpa

Kurz KAPKA

V roce 2008 připravil instruktorský sbor Námořní akademie pro mladší vodní skauty (16 let a výš) a vedoucí pěších skautů soubor víkendových kurzů, jehož výstupem bude získání **Oprávnění k vedení vodácké činnosti**.

Program je věnován činností na vodě, s důrazem na zajištění bezpečnosti vodáckých akcí a získání potřebných teoretických vědomostí spojených s praktickými dovednostmi užitečnými pro další výcvik mladších členů oddílu.

Oprávnění k vedení vodácké činnosti poskytuje jejímu absolventu kvalifikaci potřebnou ke spoluúčasti na vedení oddílů a jednotlivé krátkodobé akce, při užívání plavidel poháněných pádly. Akce musí být pořádané se souhlasem a dle pokynů vůdce, za současného dodržování všech příslušných předpisů, a dozoru zodpovědného dospělého, jehož pokyny všichni účastníci při prováděné činnosti nebo probíhající akci bezesbýtku dodržují, a to do obtížnosti toku WW II. Oprávnění poskytuje kvalifikaci potřebnou pro vedení vodácké činnosti až do rozsahu skautského tábora.

Vstupní podmínky:

- dovršení 16 let v době konání zkoušek
- složená čekatelská zkouška
- vyplnění a zaslání závazné přihlášky (doporučení vůdce střediska, kapitána přístavu, u mladší 18 let podpis zákonného zástupce)

Termíny a jejich obsah:

1) 28. – 30. 3. 2008

Bezpečnost na vodě

Záchranařina

Charakteristika vodního prostředí

Psychologie krizových situací

Praxe: Záchrany na klidné vodě

2) 16. – 18. 5. 2008

Metodika pádlování

Technika jízdy na divoké vodě

Zdravotní rizika na vod. Akcích

Záchrana tonoucího na divoké vodě

Praxe: Jízda na vodě WWI

3) 6. – 8. 6. 2008

Taktika jízdy na divoké vodě

Organizace vodácké výpravy

Zkoušky Kapka

Praxe: Jízda na vodě WWII

Předběžné přihlášky, posílejte na mail Námořní akademie namorni.akademie@centrum.cz nebo poštou na adresu:

Radka Valešová
Krajní 4, 318 04 PLZEŇ
mobil: 724 951 696

Za celý instruktorský sbor

Radka Valešová

Jirka Hold – Amateur:

Otakar Batlička

Dobrodruh, spisovatel a hrdina

V roce 1939 přinesl časopis MLADÝ HLASATEL tuto stručnou poznámku: „...patnáctiletý utekl z rodného Podskalí, byl plavčíkem, kormidelníkem, radiotelegrafistou, boxerem, zlatokopem, rybářem na britských a norských lodích, potápěčem v Rio de Jančáru, gaučem v argentinském vnitrozemí, obchodníkem se známkami v Londýně, policistou v Šanghaji....“

Narodil se 12. března 1895 jako syn plynařského úředníka. Matka mu brzy zemřela, otec se vracel z práce až pozdě večer a tak hoch pořádně zdívočel. Byl to kluk nabitý energií a nezkrotnou fantasií. Od malička byl hlavou velké klukovské party, kterou vodil za vyšehradské hradby, do labyrintu katakomb, na divoké pláň, které se táhly až k Pankráci a k rasovně na Kavčí hory, kde dnes stojí budovy České televize.

Bylo mu 12 let, když prý poprvé utekl z domova. Na hranicích ho ale chytili a šupem poslali zpátky. Jenže Ota nepolevil a tak se v patnácti letech ocitl v Jižní Americe a vyrazil s expedicí, kterou vedl inženýr Ovčárek do nitra zeleného pekla Matto Grossa. Expedice vyměřovala budoucí železniční trať a Ota prožil až dost dobrodružství. Po ukončení vyměrování se začala železnice stavět, to už pro Otu nic nebylo a tak vyrazil dále.

Zabralo by mnoho stránek „Kapitánské pošty“, kdyby se měla popsat jeho dobrodružná cesta světem. V první světové válce sloužil Ota na norské lodi, která pašovala měď a ledek pro Němce. Loď byla zadržena britským křižníkem, eskortována do skotského přístavu a Ota se stal britským válečným zajatcem a prý ho vyslýchal sám admirál. Po městě se totiž roznesly zprávy, že je Ota kapitánem německé ponorky.

Z tábora pro válečné zajatce Ota utekl a živil se jak se dalo, každopádně se ale po převratu v roce 1918 vrátil do Prahy. I v nové Československé republice proběhl mnohá zaměstnání. Při svých putováních po světě se naučil výborně střílet a tak v časopiseckých sportovních rubrikách z dvacátých let najdete i jeho jméno: Otakar Batlička porazil tehdy ve sportovní střelbě nejlepšího střelce naší armády kapitána Brachtla.

Jednou ve třicátých letech si Batličkovi redaktor MLADÉHO HLASATELE postěžoval na nedostatek povídek pro mládež a pozval Batličku do redakce. Nechal si vyprávět některá Batličkova dobrodružství a pak ho požádal, zda by některou ze svých vzpomínek napsal. Ota se s nadšením vrhl do práce a požádal kapitána PĚTKY Braťku, aby mu pomohl s gramatikou a češtinou. Výsledkem bylo okolo 180 povídek, které MLADÝ HLASATEL s velkým úspěchem otiskoval.

Ota Batlička, bohužel, skončil svůj život sice hrdinně a čestně, ale tragicky. Ota totiž hned na začátku druhé světové války vstoupil do ilegální odbojové skupiny „Obrana národa Východ“ a protože byl nadšeným radioamatérem, udržoval svoji krátkovlnnou vysílačkou s pojení s Moskvou i Londýnem. Dodnes je záhadou, jak byla skupina Gestapem odhalena a likvidována. Ota byl zatčen, vyslýchán v Pečkárně a na Pankráci, odvezen do Terezína a nakonec do koncentračního tábora Mauthausen.

I při tvrdých výsleších Ota neprozradil ani slovo o odbojové skupině a tak nakonec v koncentračním táboře zemřel.

I jeho smrt je dodnes nevysvětlena, různé verze jeho smrti se liší, oficiální zpráva Gestapa říká, že byl v únoru 1942 bez soudního rozsudku zastřelen v Mauthausenu.

Protože naše KAPITÁNSKÁ POŠTA poslední dobou opět připomíná „Úřední list“, pokusím se některé povídky uveřejnit v KP a přeji vám přeji stejné chvílky napětí, jak jsme je tehdy před válkou prožívali nad Batličkovými povídkami i my.

Otakar B a t l i č k a

Upravil Amateur

OCELOVÁ HROBKA

Za světové války jsem byl britským zajetí na Isle of Man a tam jsem se sešel s člověkem, který byl jedním z pěti zachráněných z ponorky U-135. Poslechněte si vyprávění člověka, který o sobě říkal, že se narodil dvakrát:

Ponorka U-135 rakousko-uherského námořnictva kotvila koncem roku 1917 ve svém mateřském přístavu. Přesně o půl noci přišel rozkaz spustit motory.

My jsme tuhle ponorku nazývali „Medusa“ a byla to na svou dobu moderní, dobře vybavená ponorka. Měla pneumatická čerpadla a z hloubky čtyřiceti metrů se dokázal během 5 minut vynořit na hladinu. Posádku tvořilo pětadvacet mužů včetně důstojníků. Já byl ve druhé torpédové komoře, na ponorce je totiž mužstvo rozstrkáno po celé lodi. Nejvýše na velitelském stanovišti je kapitán, potom muž u periskopu, který pozoruje moře, když se pluje u hladiny, tomu jsme říkali „zvědavý“. Níže je telegrafista, který má spojení se všemi místy na lodi a na

hladině obsluhuje krátkovlnnou vysílačku. V námořnické hantýrce je to „gramofon“. Na lodi má každý nějaké jméno, těm od torpéd se říkalo „doutníkáři“ a torpédové komory jsou „trafiky“, protože torpéda mají tvar doutníků.

Po několikadenní plavby byla „Medusa“ u cíle. Na moři ovšem slovo „cíl“ neznamená nějaký pevný bod, ale kolekci souřadnic, kde se ponorka pohybuje. Takže jsme se pomalu křížovali ve vytyčeném čtverci a zřejmě se na něco čekalo. To „něco“ se brzy objevilo a byl to veliký nákladní parník, který kdesi vytipovala rakouská výzvědná služba a my jsme se později dozvěděli, že vezl náklad munice. Naše „Medusa“ vyplula k periskopové výšce a v dodatečné vzdálenosti od parníku, aby jeho posádka nic nezpозorovala.

Tehdy nepřátelský tisk a informační kanály o našich ponorkách tvrdili, že potápí lodi bez varování, že jsme vlastně piráti. Nebyla to pravda, rakousko-uherské ponorky měly v tomto ohledu přísné rozkazy. Ta naše „Medusa“ poslala ke dnu hezkou řádku lodí, ale vždy před útokem dala lodi 15 minut času, aby posádka mohla opustit loď.

Tak tedy nákladní parník jsme viděli a najednou byl dán rozkaz k vynoření. Byli jsme opatrní, Britové a Francouzi začali používat tak zvané Q-lodi, což byly na pohled neozbrojené lodi ale měly na palubách zamaskovaná rychlopalná děla, která dokázala útočící ponorce pěkně zatopit. Když jsme se tedy vynořili, signalista na ponorkové věži vytáhl na stožárek sérii vlajek s rozkazem STÁT. Parník poslušně zastavil, ale najednou se za jeho zádi objevil malý motorový člun, kterému se v námořní hantýrce říkalo „vosa“. Tenhle motorový člun se dovede rychle přiblížit k lodi, z blízkosti na ní vypálit torpédo a zase rychle ujet z dostřelu. Posádka naší ponorky s něčím takovým nepočítala. Z velitelské místnosti padly téměř současně dva rozkazy: „Druhá torpédová komora – vzdálenost 1200 metrů – úchylka 12 – azimut 125“ a okamžitě na to: „ponořit!“. My v torpédové komoře jsme vůbec neměli tušení, co se venku děje, jen jsme se divili, proč se po odpálení torpéda zase tak rychle ponořujeme. Jen jsme pozorovali ručičku hloubkoměru, která klouzala po ciferníku a ukazovala narůstající hloubku ponoru...3...5...10...15...a to bylo poslední číslo, které jsem si ještě uvědomil, protože v tom okamžiku jakoby na „Medusu“ něco těžkého spadlo. Ponorka dostala takový náraz, že jsme padali jeden přes druhého. Pak bylo slyšet ohlušující hučení, praskání a borcení stěn.

Vnitřní signální systém ponorky nepřestal pracovat, rozsvítla se červená světla ručička ukázala na nápis: „Komoru vodotěsně uzavřít!“ Přišel další náraz zvenku a opět jsme se jeden přes druhého váleli a ručička hloubkoměru se zastavila na hloubce 39 metrů.

Spěchal jsem k hlásné rouři, abych zavolal velitelské stanoviště – nic! Kolem ležící nebo stojící otřesení torpédisté se na mne tázavě dívali, ale v tom z hlasné roury vyrazila voda, jako když se otevře kohoutek vodovodu. Podařilo se mi rychle uzavřít hlásnou rouru a bylo mi jasné, že velitelské a pozorovací stanoviště jsou zatopená a že se tam nikdo z osádky nezachránil. Teď už jsme i my u torpéd jasně poznali, že jsme potopeni a utopeni zároveň. Ještě jsem se pokusil dovolat na jiná stanoviště, ale marně.

Hloubka 39 metrů, kde se ponorka uložila, nebyla hrozivá, a tak když jsme se uklidnili, začali jsme střízlivě uvažovat. Pokusy zjistit někde jinde na lodi známky života zklamaly, bylo jasné, že katastrofa přišla tak rychle, že nikdo neměl čas uzavřít vodotěsné dveře mezi jednotlivými komorami. Museli jsme začít samostatně jednat a pomýšlet na záchranu.

Nejdříve jsme podle předpisu vypustili nouzovým otvorem na hladinu velkou boji. Ta byla upevněna na telefonním a světelném kabelu navinutém na bubnu, ten se roztáčel jak boje stoupala k hladině. Na konec se ukazovatel obrátek zastavil a potvrdil údaj hloubkoměru, tj. že ležíme v hloubce 39 metrů.

Při svém vyprávění jsem vám zapomněl říci, že jsme šli ke dnu přesně v 09 hodin a 25 minut.

Teď záleželo na tom, jak dlouho v utopené ponorce přežijeme. Nejprve bylo nutno zjistit, jak dlouho vystačíme se vzduchem. Byl na to vypracován předpis a používal se takhle: Vezme se šířka, délka a výška, vypočítáte obsah, vidíte, že v torpédové komoře je uvězněno pět mužů a každý z nich spotřebuje za minutu tolik a tolik vzduchu. Když jsem to spočítal tak mi vyšlo, že se za 4 hodiny udusíme.

Jistě v pomocných maskách jsme měli ještě malou zásobu vzduchu, ale s tou se dalo počítat až v nejkrajnějším případě. Vzduch čím dále tím více páchl naftou a olejem a oteploval se čím dále tím více. Všichni jsme se již hrozně potili a tak jsme se svlékli donaha, jenže to příliš nepomáhalo a bylo už 12 hodin. Pozoroval jsem tváře hochů ze své posádky a na jejich tvářích bylo vidět, že jsou už na pokraji zoufalství a zhroucení, ale ještě se ovládali. Zbytečně jsme nemluvili a v tichu torpédové komory bylo slyšet jen chraptivé oddechování. Musel jsem se rozhodnout a podniknout poslední pokus o záchranu. Chvilími jsem ještě nasazoval sluchátka od kabelu, který vedl nahoru k boji, ale nebylo nic slyšet, nic se na hladině nedělo.

„Hoši, je zbytečné čekat! Nahore se nic nehýbe – kdo je pro, abychom se pokusili dostat na hladinu torpédovou rourou? Bud' se zde za nějaký čas udusíme, anebo se probijeme ke slunci. Za pokus to rozhodně stojí!“

Chvilí panovalo mrtvé ticho, bylo slyšet jen těžké oddychování ale potom jeden z nejmladších náhle klidně řekl: „Půjdu první!“

Přišla chvíle, kdy jsem musel všechno dobře promyslet. Tlak vody v hloubce 39 metrů nebyl ještě tak velký, každý si vezme svoji kyslíkovou masku a nasadí si ji. Nervosně jsem v duchu propočítal přibližný tlak vody v naší hloubce, abych mohl stejným tlakem naplnit torpédovou rouru, jakmile zavřu její uzávěr. Zkontroloval

jsem mladému členovi posádky kyslíkovou masku a dal mu rozkaz, aby, dostane-li se nahoru, připlul k boji, ohlásil se telefonem a podíval se, není-li někde v okolí vidět nějakou loď. Pak chlapec vlezl do torpédové hlavní, položil se v ní a napjal se jak pravítko. Pak jsem uzavřel závěr a otevřel vnější záklopkou. Zahučelo to, když se voda nahrnula do roury a v příštím okamžiku letělo živé torpédo vodou nahoru k hladině. Ihned jsem sáhl po telefonních sluchátkách a poslouchal napjatě hlas, který se po chvilce opravdu ze sluchátek ozval. A mohl jsem zbytku posádky ohlásit: „Už je nahoře chlapci, je v pořádku, nic to prý není, moře je klidné a klidně k boji doplaval, bohužel ale nikde žádná loď.“

A tak jsem vystřelil i další tři z posádky. Díky tehdejší námořnické straně byli všichni muži štíhlí a bez problému rourou proplavali.

Jenže se pak neodvratně vynořila otázka: Kdo bude poslední? Kdo koho vystřelí torpédovou rourou nahoru k hladině? Já jsem byl velitelem torpédové komory 2 a námořní pravidla nesmlouvavě kázala, že velitel opouští své stanoviště poslední. Takže jsme v komoře zbyli dva, já a můj zástupce. On to byl již starší člověk, doma měl tři malé děti a ženu. I v matném světle nouzového osvětlení torpédové komory bylo vidět, jak se na mne ustrašeně dívá, tušil, že jeden s nás tu zůstane poslední. A tak se i v téhle situaci projevila naše česká, frajerská povaha. Můj poslední rozkaz zněl: „Hele Tony, ucpi si nos a koukej se nacpat do hlavní a tady si vezmi i ještě druhou plovací vestu – snad pro mne!“

Zástupce poslechl bez odmluvy a než jsem mu v tom mohl zabránit objal mne a políbil.

No, a za chvíli telefon hlásil, že i Tony je nahoře na hladině i s moji plovací vestou. A tak jsem zůstal v komoře sám. Lehko mne nebylo, to mne tedy věřte a zbývalo mne jediné. Otevřít závěr torpédové hlavní, pak také otevřít vnější záklopkou na hlavní a vpustit do celé komory vodu. Počkat, až se komora zatopí, vodou se dostat do roury a vlastní silou proplout. Ono se to hošani lehko řekne, ale torpédová roura byla 6 metrů dlouhá a v průměru měla asi tak 70 cm. V té chvíli jsem děkoval sám sobě, že jsem si uchoval, i díky válečné stravě, štíhlou postavu a tak otázka zněla: Dokážu proplavat hlavní bez pohybu rukou? Ty jsme totiž musel mít natažené před sebou, jako když jsem kdysi v míru skákal do bazénu šipkou. Už jsem neváhal, vsadil jsem na risk.

Otevřel jsem závěr torpédové hlavní a voda se začala s hukotem valit do komory a za nedlouho ne sahala až po ramena. Nasadil jsem si kyslíkovou masku a ponořil se pod vodu. Celkem lehce jsem našel otevřený závěr, vsoukal se do hlavní a pokud to šlo jsem začal pracovat nohama. Posunoval jsem se pomalu těsnou rourou a už jsem myslel, že mne dojde kyslík a že se zalknu. Náhle moje natažené ruce sklouzly dolů, doplul jsem na konec hlavní a bylo vyhráno. Za chvíli jsem uviděl denní světlo a nabral do plic svěží mořský vzduch. Vynořil jsem se kousek od naší telefonní boje, kde už se shromáždila i celá moje torpédová posádka.

Za dvě hodiny nás našel lehký britský křižník, který pátral po naší ponorce a měl za úkol zjistit, co se s „Medusou“ stalo.

Ten nás vzal na palubu – a pro nás válka skončila.

Dávný puťák

Zápisky z cest anglického šlechtice

Na Pražském hradě jsme nasedli do dvou povozů a v jednom a půl dni urazili sedm holandských mil až k českému městu, jež stojí na řece Labi a slove Litoměřice. Tam jsme složili peníze dohromady a koupili loďku, kteráž měla zděti čtyřicet osum stop a do šíře necelé tři stopy, a že jsme té řeky byli neznalí, najali jsme českého loďaře, aby nás patnácte holandských mil vedl a provázal, totiž k městu Drážďany v Sasku. Nicméně po čtyřech mílích, když jsme připluli k prvnímu městu v Sasích, zvanému Pirna, kde jsme pět hodin stáli před branami čekající, až se zalíbí purkmistrovi nás examinovati, v tom tedy čase náš loďař, nikterak neodvažuje se podstoupiti tuhé examinování (ježto saský vévoda válčil s českým králem), od nás utekl a nás sami sobě ponechal, abychom loďku po řece vedli, a to celých šest set anglických mil, až do Hamburku.

Hospodu sehnati bylo přetěžké, vždycky jsme nocovali na slámě. Jídlo a pití bylo prachmizerné, až ku podivu bylo, že naše žaludky všechny ty splašky stráviti mohly.

S takovým nocováním a stravováním a také s náramným namáháním, jež leckdy trvalo noc i den, urazili jsme za čtrnáct dní šestset a sedm mil z Prahy v Čechách do Hamburku na opačném konci Němec. Řeka měla na tisíce mělčin a písčin a na osum set ostrovů, takže člověk nevěděl, kterým ramenem se pustit. Na hlavním proudu bylo dvě stě a čtyřicet řetězy k lodím přivázaných mlýnských kol a bezpočet dubů a jiných stromů, jež strhnul dravý proud řeky. Leckdy pak padla mlha, takže jsme na konec vlastní loďky nedohlédli. Krom toho do vody spadaly spousty kamení a skal, a tak každá překážka a všechny dohromady přemnouhou loď převrátily a poutníky potopily. Leč já a můj spolutovaryš Tilbury (oba jsouce loďaři jeho Královského Veličenstva) s pomocí boží

jsme bezpečně ze všeho vyvázli a dopravili se, jak svrchu pověděno, do Hamburku, kde nás nepříznivý vítr zdržel deset dní.

Děkuji anglickým kupcům, kteří mě tam dobře přijali a drželi, dokud se nezlíbilo Bohu a vítr se příznivě neotočil. Potom jsem nastoupil na loď a po devíti dnech a nocích s rozmanitým povětrím dorazil, chvála Bohu, do svého domu v Londýně, což bylo o sobotě, dne osmadvacátého září, roku šestnáctistého dvacátého.

Z deníku Johna Tailora vybral Vezír

John Tailor, současníky zvaný „vodní básník“ se narodil v Gloucestru kolem r. 1580 jako syn ranhojiče, prošel místní školou, v Londýně se vyučil převoznictví, byl násilně odveden k válečnému námořnictvu, r. 1596 se účastnil útoku na Cádiz, poznal Antily. Později se stal převozníkem na Temži a výběřím vinného desátku pro velitele londýnského Toweru. 1612 vydal knihu The Sculler (Veslař). 1613 měl na starosti přípravu vodních slavností na oslavu sňatku princezny Alžběty Stuartovny s budoucím českým králem Fridrichem Falckým, pravidelně stavěl slavobrány při inauguraci nových londýnských starostů. Roku 1616 se vydal na pevninu, 1618 pěšky z Londýna do skotského Braemar. Málem se utopil, když se na člunu zhotoveném z lepenky pustil z Londýna do Queensborough. V létě roku 1620 se vydal na cestu do Prahy, aby tam navštívil princeznu Alžbětu, nyní již českou královnou. Výsledkem každé z jeho cest byla knížka. Pobýval v oxfordské koleji Oriel, vydával politické letáky, měl hostinec v Southwarku, v roce 1642 stál na straně později popraveného krále Karla I., 1645 se vrátil do Londýna, kde vedl hostinec U lodi. Zemřel roku 1653.

.....

Zápis z rozšířeného jednání HKVS a krajských kapitánů včetně dalších přizvaných účastníků, které se konalo 7. 12. 2007 na Tortuze v Nymburce

přítomni: Vezír, Majda, Bimbo, Thor, Ali, Professeur, Barbušák, Sten, Zuzka Kuč., Jana Kuč., Kačka, Stopař, Děda, Sam, Flint, Kšandák, Pytlík, Jikra, Radek, Pinda, naJa, Myšák, Mao, Datel, Pavel Č., Guma, Běda, Jupp, omluveni: Šotek, Jaruška, Maca, Kingkong, Raduš

ORGANIZACE

- Řád, statut, volby. Seznámení s činnostmi, které je nutné vykonat po schválení řádu VS, postavení okresů v ŘVS. Schéma a systém sítě vodních skautů. přípravu voleb v roce 2008 na podzimním srazu, nutnost zajistit personální obsazení HKVS a krajských kapitánů, na které se přenáší větší množství rozhodovacích pravomocí
- Krajsští kapitáni – sněmy, volby – proběhnou na podzimním srazu v roce 2008 – návrhy na kandidaturu do HKVS sbírá Majda na e-mail: mabab@seznam.cz;
- SEVERKA - Flint seznámil přítomné se stavem projektu, dočasně pozastavené financování zatím neumožnilo dokončit kování kormidla a ploutev. Vzhledem k získání sponzorského daru je reálné, že oplachtěná Severka bude předvedena na SKARE v květnu 2008. Dále nabídka na spolupráci a možnost získání kování v Neratovicích

Prověření možnosti výroby kování – Flint a Pytlík – co nejdříve

NAVIGAMUS

- Velitel Navigamu – statutár HKVS; realizační tým – 4 sekce – organizační tým – zajišťuje středisko; tým programový - HKVS; propagační tým; tým pro finance – chybí hospodář, dílčí lokální věci schopní zajistit z vlastních zdrojů

V současné době je připraven a zapojen do předběžných jednání místní organizační tým. Tento tým předloží na jarním srazu další podrobnosti a požadavky na personální, materiální a ekonomické zajištění příprav a akce. Tým neřešil otázky programové, o kterých předpokládá, že je bude organizovat někdo jiný,

HKVS děkuje celému týmu z Nového Města za nabídku, ochotu a dosavadní činnost na přípravě setkání NAVIGAMUS 2009.

HKVS prosí a žádá bývalé organizátory alespoň o předání podkladů do Nového Města nad Metují

- JARNÍ SEMINÁŘ K+K – koná se 18. - 20. 4. 2008,

Na organizace jarního srazu K+K přednesena nabídka přístavu OMAHA Plzeň na zajištění konání srazu včetně doprovodných aktivit. Součástí bude možnost splnění praktických okruhů kapitánské zkoušky v krytém bazénu (první pomoc, záchrana, nácvik včetně seznámení s činností na lodích - k dispozici otevřené i kryté lodě, nácvik eskymování, metodika atd.) podrobnosti budou publikovány v tisku a na www HKVS pověřuje přístav OMAHA dalším pokračováním v jednáních přípravách na konání jarního srazu v Plzni Škvřanech ve dnech 18. – 20.4.2008 – předá Myšák

- TORTUGA

- 1) hlavní kapitán seznámil přítomné s historií majetkově-právních vztahů a smlouvami o předání majetku Junáka k užívání 2. přístavu Modrá Flotila Nymburk včetně podstatných článků, požadovaných HKVS, kterými byly
  - budou zachována původní práva donátorů – sourozenců Rumlových
  - zachování místnosti kapitanátu s právem využívání HKVS a archivem
  - bude Rada Tortugy, kde bude mít HKVS 1 hlas

prozatím byl jednáním s 2. přístavem MF a spoluprací na přípravě Rady pověřen organizační zpravodaj HKVS – Bimbo

2) hlavní kapitán seznámil přítomné s částí dopisu 5 skautů – emeritních členů HKVS, ve kterém žádají protokolární převzetí vybavení místnosti

- 3) členové hlavního kapitanátu shledli původní i novou místnost kapitanátu společně se zástupci MF a správcem Tortugy

Rozhodnutí rozšířeného HKVS k řešení situace v jednání o Tortuze:

Rozšířený hlavní kapitanát pověřuje volené členy HKVS jednáním s bývalými členy SHP a 2. přístavem Modrá flotila Nymburk ve věci Tortugy a kapitánské místnosti.

Úkol:

Na základě výše uvedeného pověření HKVS svolá v polovině února výjezdní zasedání do Nymburka na Tortugu, jehož hlavním bodem projednávání bude „kapitánská místnost“ – termín bude upřesněn v lednu 2008 hlavním kapitánem

VÝCHOVA

VZDĚLÁVÁNÍ A METODIKA PRO MLADŠÍ ČLENY

- vodácké doplňky ke stezkám – metodicky zaostáváme za ostatními členy Junáka, Vodácké doplňky budou vydány formou lodní knížky – verze pro malé velké, dospělé-včetně záznamů kvalifikace a činnosti
Lodní knížky, doplňky stezek a vlastní oddílové stezky z posledních let soustřeďuje vezír – prosí všechny majitele, aby mu předali alespoň j kopii
- Základní kompetence pro skupinu 11-12 let stanoveny na srazu ve VM, nutno rozšířit na mladší a starší
V diskusi kladen velký důraz na změnu oproti formě suchozemských – víc preferovat disciplínu a kázeň, spolupráci v posádce – týmovou práci – vše vyplývá z využívání vodních sportů ve výchově skautů a skautek

VZDĚLÁVÁNÍ DOSPĚLÝCH

- vzdělávací akce – LŠ, NA – úkoly pro frekventanty a instruktory – výstupy LŠ a NA by měly být kromě vlastní kvalifikace a absolvence i metodické podklady pro doplňky a moduly pro Kapitánskou zkoušku a vodácké doplňky
- kapitánská zkouška obsah, s novou formou, moduly, proč vlastně KZ a jak
- akreditace - KZ i mimo Junáka - jako instruktor vodní turistiky – prestiž, důvody
- obnovení verze služební knížky vodního skauta
- vzhledem k novému Řádu VS bude nutné zpřístupnit složení KZ i jinak než jen absolvencí LŠVS – právě modulový způsob, sbor komisařů – delegátů, pověřenci HKVS apod.

KAPITÁNSKÁ ZKOUŠKA 2007

HKVS schvaluje zkušební komisi ve složení

Předseda	P. Česák
Zástupce (z jiného regionu)	M. Němec
Komisaři	M. Šilarová
	V. Černík
	D. Waraus

Komise bude pracovat i v roce 2008, předpokládá se účast zájemců na jarním srazu – složení některých praktických částí, možnost složit i v termínech konání KAPKY, nebo po dohodě návštěvou akce LŠ
Pro další léta se jako relativně pravidelný pevný termín konání kapitánské zkoušky – konečné přezkoušení a vydání dokladu jeví poslední sobota před 15. prosincem a to na Tortuze.

Pro rok 2008 se jedná o sobotu 13.12.2008

LŠVS 2008 z pověření HKVS pořádá Praha 3, vůdcem je Kingkong.

Konat se bude v několika víkendech od dubna do prosince 2008, hlavní běh proběhne 8. – 17. srpna 2008; bližší informace budou na webu HKVS a v KP

NA 2008 – čekatelství lesní kurs – možnost přihlásit se na [www - křižovatka](http://www.krizovatka.cz)

KAPKA letos Rokycany, Plzeň Pikovice

Metodické materiály k jachtingu – Sam a Stopař urychleně provedou korekce a připraví materiál k vydání – buď ve verzi přílohy v KP, nebo PDF na webu nebo extra tisk - rozhodne se v 1. čtvrtletí 2008

NÁVRHY NA VYZNAMENÁNÍ

- Bronzový bobr - 1 návrh - Jana Beranová (Mimoň), HKVS schvaluje, hlavní kapitán udělí a předáním na jarním srazu
- Stříbrný bobr – nebyl předán žádný návrh, ze sboru nositelů přítomno pouze několik – seznam nositelů bude zveřejněn na [www](http://www.krizovatka.cz) a v KP

VÝZVA DLUŽNÍKŮM

pouze 14 oddílů nebo přístavů zaplatilo příspěvek HKVS pro rok 2007

DLUŽNÍCI ZA ROK 2005, 2006 A 2007 BUDOU ZVEŘEJNĚNI NA WWW A V KP

Zapsali: Majda a Bimbo
ověřil: Vezír

Ze sněmu českolipských skautů

Skauti a skautky okresu Česká Lípa se na svém sněmu 21. prosince 2007 rozhodli, že ukončí činnost jejich Okresní rada Junáka. Při této příležitosti předal předseda Okresní rady bratr Sova jubilejní – stý „Březový lístek“, udělený v oblasti „Pod Ralskem“, nejmladšímu členu Krajské rady Junáka v Liberci bratru Hubertovi.

Novým rokem převezmou liberečáci středisko v České Lípě, Doksech, v Novém Boru a přístav vodních skautů v Mimoně. Někteří delegáti sněmu se přiznali, že neví, co bude dál a jak bude liberecká Krajská rada přímo řídit a pomáhat střediskům, mimo jiné v oblasti výchovy nebo i při udělování Březových lístků, pro které byla garantem Okresní rada.

Vše se jistě vyřeší. Vždyť zárukou a symbolem je to, že v roce 100. výročí vzniku skautingu a 100 let od narození Jaroslava Foglara – Jestřába, byl udělen již stý Březový lístek. Ty se udělují obětavým členům jako poděkování za práci v dětských a mládežnických organizacích, jak to dělával Jestřáb svými Žlutými čestnými, vonskými kvítky. Sto skautů a skautek českolipska dostalo Březové lístky za příkladnou práci v uplynulých letech a není náhodou, že jsou mezi nimi nejlepší roveři a oldskauti.

Bratr Sova na závěr sněmu poděkoval všem odstupujícím členům Okresní rady Junáka za jejich obětavou a vydatnou pomoc a ti zase jemu. Všem členům českolipských oddílů Junáka patří velký dík za jejich věrnost skautským ideálům a přání mnoho dalších, šťastných dní prožitých pod junáckou vlajkou.

Mimoňský Balů

